

Zeynep Sude DEVECİ

(11.Sınıf, 2018)

Adana Hümeyra Ökten Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

NOKTA-İ MÜNTEHÂ

Zamanı toplayamaz da elinde insan,
Hatıralar bir kalem ucunda beklermiş.

Mâzisini yaşatacak bir menzil bulan,
Kendince serveti büyük zenginmiş.

Sonra döner de bir bakar,
Zerre yok o menzilden yadigâr.

Kim bu nesil, nerede pîrler, evliyâlar...
Kerpiç değil örülen duvarlar.

Güneşin yüzünde hüzün, aymıyor gün.
Hakikate erdiğim vuslattır düğün.

Yıldızlar kayıp, neden kirli artık gök.
Sözler mi israfta, gözdeki ışık sönük.

Bir kelâmından bin nasihat işittiren sesler
Ayrı odalarda yetişiyor torunlar ve dedeler.

Hak arayışında değil, haz uğruna idmanlar.
Anneler geceleri anlatmıyor masallar.

Telaffuzlarda tercüme, kalpten gitti hulûsiyet.
Aynı dilde konuşulur da hissizlik büyük dert.

Yeşiliyle aldatmayan ağaçların çığılığı.
Mevsimlerce duyulur yapraktaki ince sızı.

Bir ağaç ki yaşıyor içimde yaprakları kadar.
Rûmi ki anımsatıyor her demde bir anlam var.

Gönlü uzak izdihamdan, yalnız O'na emanet.
Meyus fânileri kavuruyor onca dert.

Hazanım gelmiş, ilkbahara açmak için çiçek.
Anladım ki ilâhi sevdaya önce musibet gerek.

İlmini ver ki Yâ Rab, bu işin evvelası mârifetullâh.
Dilimde tek kelâm, her lahzâda bir Allah.

Yaşamak, böylesine derin, Mevlâna misali.
Hissetsem o mâzide kalan manevî saatleri.

Aşabilsem önümdeki âciz beton duvarını.
Bir ben kalsam karşılayan o büyük dalgaları.

Geldiğim nokta-i müntehâda haykırsam.
Karşısında cesur, emin ve nazik dursam.

Desem ki: Ey nefsim!
"Yolumdan çekil, ben Hakk'a gideyim"

MEZKÛRZE